

Forfatter: Staffeldt, A. W. Schack von

Titel: Udrag fra Epistel til Henriette den 25de September 1797

Citation: Staffeldt, A. W. Schack von: "Samlede digte", i Staffeldt, A. W. Schack von: *Samlede digte*, udg. af Henrik Blicher, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 2001, s. 82. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-staffeldt01val-shoot-idm139817917097216.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede digte

Med røde Straaler om det blonde Haar
Steeg denne Morgen til mit Leie ned
Og vækked' mig med sagte Rystelser.
»End blunder Du og ingen Aning Dig,
Med mystisk Vellystbæven Dig bebuder
Min Gjenkomst? Op og Festen hellighold!
Med Dandsens Svimmel ei og heller ikke
Med dithyrambisk Fryd, Dit fulde Bæger
83 Høitløftende; men ømt og inderligt,
Dybt i Dit indre Hiem, Bevidsthed, Du
Med kaarne Tanker Festen helligholde.
Thi Aarets Kreds idag ved Solens Gang
Sig sextengange lukked', siden jeg
Paa Fanny's Skiød den spæde Engel saae
Og ved et Undersyn fortryllet, rød
Paa Biergets Top for Dalen længe tøved:
See! Pallas i forhøiet Herlighed
Ned fra Olympen sprang, med Musers Chor
Og trefold Charis til indbudet Følge,
Og alle fletted' om det skønne Noers
Indvi'de Vugge mystisk Runddands, mens
Piatoners Amor sig som braadløs Bie
Paa Mundens halvtudsprungne Ferskenblomst
Betydningsfuld med al sin Honning satte.«
Saa Solens spæde Søn formaned' mig
Og modnedes til Hemisphærens Dag.
O hulde Pige, lyt til mig! Saa sandt,
Saa inderligt og frit kun sielden een
Og denne Sieldne selv kun sieldent raader.
Thi, ak desværre! har den gode Tone
Forjaget Venskab og Fortrolighed.
I Etikettens gyldne Buur vi nu
Liig Snakkefugle sidde og bedøve,
Med sielløs Høfligheds halvlærte Floskler
Naturens Stemme overstemmende,
Vort frosne Hierte, mens vort Liv og Færd
Indkrymper sig til Forestilling af
Vor Afguds, Levemaadens, Ritual.
Thi lyt til mig!
Hvad Tasso om Rinaldo
Saa yndigt fabler, gjør Natur og Kunst
I Dig, o hulde Pige, sandt. Du iler
Forud for Tiden, som Din Moder bag
Dens Ilen tøver. Pallas rækker Dig
84 Sin Straalehaand og aabner for sin Lærling,
For sin udkaarne Lærling Tankens Stoa,
Og ved det Gode, ved det Skønne slaaer
Med ædel Uroe Din indivi'de Barm.
Du Tankens Rulle, Kunstens Blok og Tavle,
Naturens Mesterværk ei gaaer forbi,
Thi Hebe og Athene favne sig
Høit over Dine Lokkeringes Guld.
Den blide Ynde uden hvilken vi
Det Skønne vel beundre, dog ei elske;
Og Munterhed som paa urokket Hæl
I Hvirvler dreier sig; og Vittighed
Med liflig Honning og med hvæssset Braad,
Lig Kubens Sønner; Spøgets Genius
Som giennem Satyrmaskens vide Mund
Det runde Hoved skalkeagtigt stikker,
Samt Lattrens ekkolige Nymphe, som
I Barmen boer - see! dette Følge gav
Dig Skiebnens Bud og skulde ei tillige
Til Frænde Lykken have givet Dig?
O aldrig knække Sorgens tunge Haand
De Roser Dine Kinder blomstre med!

Dit Øies Maidag aldrig skiule sig
Bag Graadens Regnskye! Aldrig Klagens Røst
Vanhellige de friske Læber hvor
Med Spøg og Ynde moden Sandhed troner!
Dog aander Frygt mig fierntfra koldt imod
Og bange Varsel mig igiennembæver,
Thi hvo er nu omstunder lykkelig?
Ja, hvo kan være det? Hvis ikke han,
Blant Aander en Alcid, staaer frem til Kamp
Mod Aandeverdnens Antheus, dette Olds
Almægtige og trædske Genius
Og seirende i Favnen knuser ham.
Langt større Udyr end i thrasisk Ørk
I Sæders aabne Rige strøife om
85 Som skrække Glæden fra vort Arnested
Og Søvnen fra vort Leies Ederduun.
Sirenen Forfang1) fra Naturens Skiød
Med giftig Sledskhed lokker os og giver
For ægte Mynt os Regnepenninge.
Thi siig, er Dronning, Frue og Grevinde
Ei Spillemærker, Regnepenninge
Mod Ægtefælle, Moder og Veninde,
De store Værdigheder som Natur
Med himmelsk Stempel, af ublandet Guld,
For hiin den store Kienders valgte Samling,
For Evigheden, dybt og skiønt udpræged?
Men ak! ved hiin Sirenes Røst forførte,
Til Menings Dukkeskab og Modeboe
Hvor Phantasie som Tærne tiener, hvor
Capriccio lig Proteus sig forvandler,
Vi følge, Hiorden lig. Her, udenfor
Naturens Grændse, tusinde Grottesker
Vi undrende begloe, mens Efterlignelsen
Paa dens Procustes-Seng omformer
Og snart forfuskede til Parodier
Paa Skabrens Værk, af Vanmagt ravende,
Paa Verdens Skueplads indfører os.
Kun ved din Barm, Natur, lig Antheus, vi
I Seener og i Kiendsler Styrke føle,
I Menings Favn vi qualte daane hen.
Paa Verdens malte Scene Glæden blev
Til Uformuenhed at føle, ak!
Hvor fattige paa egen Fryd vi ere.
Vi klynge os ved alt hvad fremmet er
Og kunne endelig ei staae allene.
Vi rave. Ei af Drukkenskab, thi vi
Ei nød, af indre Tomhed rave vi,
Den Skrantende, ei Faunen lig.
Du ei fortørnes vil, o hulde Pige, at